

et Øjeblik til Kinderne. Men allerede før han aabnede Døren, havde hun strakt sin Arm ud imod ham.

»Min kære, — min elskede!« sagde han stærkt bevæget, efter at have lagt sig ned paa Knæ ved hendes Seng. »Hvor du har sovet godt!«

»Ja, kan du begribe det! Jeg, som i det sidste halve Aar ikke har kunnet sove nogen Nat uden mit Amylen, har næsten ikke vidst af mig selv at sige fra det Øjeblik, du gik fra mig . . . Men du? Du er paaklædt og har allerede været ude, kan jeg mærke. Dit Haar lugter saa morgenfriskt.«

»Jeg har blot gaaet herudenfor paa Altanen. Jeg vilde ikke være for langt fra dig.«

»Aa — nu forstaar jeg! — det er altsaa dine Skridt, jeg hele Tiden har hørt i mine Drømme. Min Ven! Men saa maa du have gaaet derude længe. Har du da ikke sovet? . . . Ikke? . . . Saa har Bænken derinde været dig for haard alligevel. Men jeg sagde dig det jo!«

»Nej — det var ikke det. Men jeg var altfor opfyldt af min Lykke . . . af min saa ganske ufortjente Lykke!«

»Det lyder jo næsten som en Bebrejdelse mod mig.«

»Vist ikke! Du sov de uskyldiges Søvn . . . mens jeg . . .«

»Hvad du, min Ven?« spurgte hun og mærkede først nu, hvor dybt opreven han var.